

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΡΗΣ:

**«Κρατάμε πάντα τη θετική
πλευρά των πραγμάτων»...**

του Σωτήρη Κακίση

Μιλάει για πρώτη φορά μετά τους απίστευτα επιτυχημένους Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας, με την έξοδο του 2004. Για τους γνωρίζοντες από μέσα τα πράγματα, κι εδώ η συμβολή του υπήρξε τεράστια. Άλλωστε, από την αρχή αυτή ήταν η ειδικότητά του: η Δημιουργία. Η δημιουργία εκ του μηδενός, μάλιστα.

Γιατί, ποιος ήξερε τη Βουλιαγμένη πριν τον Γιαννουρή; Ας έκανε πρωταθλητισμό ο Ν.Ο.Β. στο σκι και στο κολύμπι από παλιά, αν δεν υπήρχε ο, κολυμβητής τότε, πρωταθλητής Ελλάδας στο πρόσθιο Γιάννης Γιαννουρής να οραματιστεί πράγματα αδιανόητα για τον μικρόκοσμο του ελληνικού πόλο, κανένα παγκόσμιο παράδειγμα δεν θα είχε προκύψει, ούτε πρωταθλήματα παντού, ούτε Κύπελλα Ευρώπης.

Όταν ο Γιαννουρής, τερματοφύλακας της Εθνικής ακόμα, αποφάσιζε μιά φορά κι έναν καιρό, τριάντα

χρόνια πριν, να πάρει μιά ομάδα που παρέπαιε στην Τρίτη Εθνική και με αλλεπάλληλες γενιές «Μπέμπηδων» -παιδιών από τότε και σχεδόν πάντα από τα σπλάχνα της- να την οδηγήσει μέσα σε είκοσι μόλις χρόνια στην κορυφή της Ευρώπης, κανείς δεν θα μπορούσε, όσο υποψιασμένος και να ήταν, να προβλέψει μιά τέτοια χρυσή πορεία.

-Τα καταφέραμε και με την Ολυμπιάδα, κύριε Γιαννουρή, τελικά...

-Όταν είμαστε ενωμένοι οι Έλληνες, έχουμε ένα στόχο συγκεκριμένο και πίεση για να πετύχουμε, τα καταφέρνουμε, δεν τα καταφέρνουμε;

-Δεν ήταν και μικρό project οι Ολυμπιακοί Αγώνες, βέβαια.

-Αντίθετα. Ήταν πολύ μεγάλο, το μεγαλύτερο που έχει αναλάβει η Ελλάδα από-

-Τον ...Πόλεμο, από το Σαράντα και μετά, φαντάζομαι!

-Ίσως, Η αλήθεια είναι πως δούλεψαν πάρα πολλοί άνθρωποι, με σχέδιο, και το αποτέλεσμα πράγματι δικαίωσε τις προσπάθειες όλων. Και της ηγεσίας, αλλά και των χιλιάδων άλλων, που προσέφεραν τις υπηρεσίες τους επ'αμοιβή κι εθελοντικά.

-Η αλήθεια είναι πως ...κοψοχολιάσαμε. Πως φοβόμασταν ένα σωρό πράγματα, που θα μπορούσαν να μην είχαν πάει καλά. Πώς δεν έγινε «μπάχαλο»; Εντάξει το ενωμένοι. Φτάνει όμως αυτό;

-Εμείς οι από μέσα το ξέραμε πως δεν θα γίνει μπάχαλο που είπατε.

-Δεν μας το ...σφυρίζατε κι εμάς, να μην πάει η ψυχή μας στην Κούλουρη;

-Είχαμε προετοιμαστεί για ένα σωρό εναλλακτικά σενάρια, ανάλογα με τις δυσκολίες που θα συναντούσαμε. Πιό πολύ λόγω κάποιων καθυστερήσεων στο τελείωμα των εγκαταστάσεων δημιουργήθηκε κάποια γενική ανησυχία. Παρόλο που οι εγκαταστάσεις στο μεγαλύτερό τους ποσοστό ήταν έτοιμες. Μένανε, βεβαια, τα τελειώματα, οι περιβαλλοντες χώροι, η στέγη του Καλατράβα...

-Τί όνομα κι αυτό ...σημαδιακό των δεινών μας!

-Πάντως, νομίζω πως αποζημιώθηκε, τελικά, ο κόσμος με τη μοναδικότητα των Αγώνων αυτών και την τρομερή επιτυχία τους.

-Τί λέτε τώρα; Εδώ μας λείπει το ...ζέπελιν, που δεν το θέλαμε στην αρχή ούτε ζωγραφιστό. Εσείς κάνατε φίνις ως διευθυντής εγκαταστάσεων, αν δεν κάνω λάθος, αν και ξεκινήσατε ως ...ο μάνατζερ-of-all-μάνατζερς.

-Ναι. Τα πρώτα δύο χρόνια ήμουν διευθυντής αγωνιστικού προγράμματος, είχα δηλαδή την ευθύνη του συντονισμού όλων των επιμέρους διευθυντών, όλων των αθλημάτων. 'Υστερα, μεταπήδησα στον τομέα διεύθυνσης των εγκαταστάσεων.

-Κι είχατε και τον Καλατράβα να ...τραβήξετε;

-'Οχι. Στη δικιά μας ορολογία όταν μιλάμε για εγκαταστάσεις δεν εννοούμε τις κατασκευές, αλλά την ενσωμάτωση μέσα σ' όλους αυτούς τους χώρους 100.000 περίπου ανθρώπων και πώς θα

συννυπάρξει, θα συν-λειτουργήσει όλος αυτός ο κόσμος αρμονικά, προσφέροντας τις υπηρεσίες τους από διαφορετικά πόστα σε διαφορετικούς «πελάτες», θεατές ή αθλητές ή χορηγούς, δημοσιογράφους, κανάλια, που ο καθένας έχει τις δικές του απαιτήσεις και ανάγκες, ιδιαίτερα αυξημένες στη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων.

-Μιλάμε πάλι για κολοσσιαίο έργο, δηλαδή.

-Η προσπάθεια για το συντονισμό των πάντων ήταν έργο πάρα πολύ μεγάλο, γιατί δεν έπρεπε να σημειωθούν ελλείψεις και προβλήματα την τελευταία στιγμή.

-Μάλιστα. Ευτυχώς που υπήρχε ο κατάλληλος άνθρωπος στην κατάλληλη θέση. Ας τα πάρουμε, όμως, τα πράγματα από την αρχή: πώς ξεκίνησε να δουλεύει προς όλες αυτές τις κατευθύνσεις το τόσο οργανωτικό μυαλό σας; Πώς ο Γιαννουρής πρωτομπήκε στον κόπο να επινοήσει τρόπους και συστήματα, ν'ακολουθήσει πρωτόγνωρες μεθόδους για την Ελλάδα, να πρωτο-φτιάξει ομάδες στον τόπο αυτόν του «ετσιθελισμού» και του «ωχαδερφισμού»;

-Ε, αυτό πώς να το εξηγήσει κανείς εκ των υστέρων; Ούτε προφήτης κι ήμουνα να τα ξέρω όλα απ'τα πριν. Ίσως είναι κι ένα ταλέντο του χαρακτήρα ενός ανθρώπου, που ή τό 'χεις, ή δεν τό 'χεις, τελικά. Εγώ προσωπικά θυμάμαι να έχω μία έμφυτη διάθεση από τον καιρό του σχολείου παρόμοια: είχα καημό από τότε να φτιάξω μία ομάδα με τους συμμαθητές μου στο ποδόσφαιρο, οργανωμένη όμως, να μην παίζουμε έτσι τυχαία μπάλα.

-Σας είχε εμπνεύσει ήδη ο Τάκης ο Οικονομόπουλος, ο μεγάλος τερματοφύλακας του Παναθηναϊκού, κι είχατε απ' το σχολείο ζωγραφίσει στον τοίχο του δωματίου σας δοκάρια και ...πλονζάρατε;

-Αυτά είναι άλλα. Στο σχολείο ήμασταν ...υπεράνω ομάδων και προσώπων. Ήμασταν, όπως έπρεπε άλλωστε, της πλάκας.

-Πλάκα είχε κι αυτή η ιστορία της προσωπικής σας ζωής που διηγήθηκα ...εγώ, δεν μπορείτε να πείτε!

-Ας πούμε. Πάντως, από τα πρώτα χρόνια της καριέρας μου ως αθλητή κι ιδιαίτερα από τότε που είχα την τύχη ν'αγωνίζομαι με τις Εθνικές Ομάδες, έβλεπα τους ξένους πώς δουλεύανε και μέσα μου γεννιόταν το ερώτημα, «-Γιατί όχι κι εμείς;».

-Ζηλεύατε, όπως όλοι μας, κι εσείς. Εσείς όμως αποφασίσατε να κάνετε κάτι γι' αυτό...

-Στεναχωριόμουνα όταν χάναμε, κι ας είχε το πόλο πάντα μία ξεχωριστή θέση στον ελληνικό αθλητισμό, κι ας ήταν ίσως το πιο επιτυχημένο από τα ομαδικά μας αθλήματα.

-Συγκριτικά λέμε πάντα...

-Συγκριτικά. Την εποχή τη δικιά μας, που δεν είναι και τόσο μακρινή, στα τέλη της δεκαετίας του '70, οι Εθνικές Ομάδες Νέων κι Εφήβων δεν αγωνίζονταν στα Πανευρωπαϊκά πρωταθλήματα, λόγω και οικονομικών αδυναμιών. Κι ας είχε τις συμμετοχές της στους Ολυμπιακούς Αγώνες η Εθνική Ανδρών, χωρίς, βέβαια, επιτυχίες σαν τις τελευταίες, αλλά χωρίς να είναι κι ουραγός.

-Τη ...γυαλίζαμε τη δέκατη θέση πάντως, επί χρόνια.

-Θυμάμαι τα χρόνια εκείνα, το '77, '78, όταν αντιμετωπίζαμε τις μεγάλες σχολές, τους Ούγγρους, τους Γιουγκοσλάβους, τους Ρώσους, τους Ιταλούς, τους Ισπανούς, τους κοιτάζαμε με κάποιο δέος, και δεν τολμούσαμε να σκεφτούμε πως μπορούμε να τους νικήσουμε. Εγώ, λοιπόν, αυτό έβλεπα τότε: πως όλοι αυτοί δουλεύανε με πρόγραμμα, με σύστημα, με μεθοδικότητα.

-Αλλά δεν ξεκινήσατε μετην Εθνική. Τη Βουλιαγμένη επινοήσατε.

-Δεν είναι πια μυστικό, αλλά την εποχή που ξεκίνησαμε με τη Βουλιαγμένη το σύνθημά μας ήταν «Πάμε με τα μικρά παιδιά». Και το λέγαμε από στόμα σε στόμα, κι εξελίχτηκε πολύ το πράγμα, κι αποτέλεσε ένα μοντέλο διαφορετικό πολύ από το μοντέλο της αγοράς έτοιμων παικτών «Ολυμπιακός- Παναθηναϊκός», του τόσο γνωστού στην Ελλάδα, που όλοι σπεύδανε να μιμηθούν. Και θέλω να πιστεύω πως δείξαμε και το δρόμο σε αρκετές ομάδες της περιφέρειας, που δεν είχαν τα μέσα να συναγωνιστούν τις μεγάλες ομάδες στις μεταγραφές.

-Χανιά, Χίος...

-Όλοι, λοιπόν, μαζί, με τη δουλειά που κάναμε, δώσαμε στο ελληνικό πόλο τη δυνατότητα νά 'χει μιά καλύτερη θέση στην παγκόσμια σκηνή του αθλήματος. Να μην είμαστε πιά ουραγοί.

-Νά 'χουμε σταθερότητα, παρά τις αιώνιες εσωτερικές μας παλινδρομήσεις, Πρωταθλήματα και Κύπελλα Ευρώπης, μετάλλιο Ολυμπιακό στις Γυναίκες και Παγκόσμια Πρωταθλήματα στις Νεάνιδες και στους Νέους. 'Όπως μας τα λέτε, βγαίνει πως, αν και η δουλειά ξεκινάει από τη Βουλιαγμένη, το όραμά σας ήταν κατά πολύ μεγαλύτερο... Εγώ, ως αρχαίος συμπαίκτης σας, ομολογώ πως ελάχιστα είχα καταλάβει: ακόμα στη θάλασσα παίζαμε!

-Όταν έχεις ένα όραμα που λέτε, αυτό σε κινεί συνέχεια και σε παρακινεί, οπότε τις δυσκολίες ούτε τις υπολογίζεις, ούτε τις σκέφτεσαι. Κατ' αρχήν, δεν το βλέπεις σαν επάγγελμα, σαν χόμπυ μάλλον το βλέπεις.

-Γι' αυτό και τελειώνεις και κάνα ..Πολυτεχνείο, καλού-κακού. Μιλάμε όμως για πολύ σκληρό χόμπυ, γιατί ο Γιαννουρής κοιμότανε και τη νύχτα στην πισίνα δίπλα, σαν τσιγγάνος!

-Αυτό όμως, και πολλά άλλα, εγώ ποτέ δεν τα θυμάμαι σαν θυσίες. Ούτε όσα τράβηξα σαν αθλητής ή παίκτης. Το ξέρετε άλλωστε κι εσείς ...από μέσα, πως οι απέξω τα βλέπω όλ'αυτά σαν θυσίες. Αλλά για τους μέσα είναι τρόπος ζωής που τους αρέσει. Βρίσκονται σ'ένα χώρο που τους ανήκει και του ανήκουν, όπου διακρίνονται. Μιλάμε για βασικά στοιχεία για όσον αφορά την ανθρώπινη ύπαρξη, για βασικές απαιτήσεις του κάθε κοινωνικού όντος. Κι ύστερα, πρόκειται για χώρους σχετικά υγιείς.

-Σχετικά.

-Κρατάμε πάντα τη θετική πλευρά των πραγμάτων. Είναι αδύνατο οπουδήποτε να 'ναι όλα ρόδινα. Όπως παντού, έτσι και στους χώρους της πισίνας υπάρχουν και οι καλές και οι κακές στιγμές. Όταν μιλάς, όπως εγώ τώρα, από μιά σχετική απόσταση κι έχοντας διανύσει μιά πορεία που ξεπερνάει τα εικοσιπέντε χρόνια, κάνεις μιά αναδρομή κι έναν απολογισμό κι είσαι σε θέση να συγκρίνεις πενταετίες και δεκαετίες. Κάτι που εν θερμώ είναι δύσκολο να το κάνεις. Η πρόοδος μόνο ...κατόπιν εορτής φαίνεται.

-Ωραία. Αυτό δεν είναι παγκόσμιο φαινόμενο; Μιά ομάδα που βρίσκεται στην Τρίτη Εθνική το 1975, σε είκοσι σχεδόν χρόνια, με δικά της παιδιά αποκλειστικά, να φτάνει να πάρει Κύπελλο Ευρώπης;

-Δεν μ' αρέσει να επικαλούμαι συνέχεια το παράδειγμα της Βουλιαγμένης, παρόλο που νοιώθω μιά βαθειά ικανοποίηση για τα όσα πετύχαμε εκεί. Γιατί το '81 η Βουλιαγμένη ανέβηκε στην Πρώτη Εθνική, κι ενώ τη χρονιά εκείνη έχασε από τον Εθνικό, τον αιώνιο ως τότε Πρωταθλητή, 23-0, μέσα σε δέκα

χρόνια, το '91, πήραμε το Πρωτάθλημα. Τον Εθνικό τον πρωτοκερδίσαμε το '86 μες στον Πειραιά, σ'ένα παιχνίδι για όλο το ελληνικό πόλο ορόσημο.

-Που έδωσε και το τίτλο τότε στη Γλυφάδα, το παιχνίδι αυτό...

-Ναι. Πήρε το Πρωτάθλημα η Γλυφάδα, που είχε την καλή της πενταετία τότε όσον αφορά στους άνδρες. Δεν γυρνάω τόσο πίσω πιά. Αν και θυμάμαι όλους τους παίκτες, τα δεκάδες παιδιά, που όλοι βάλανε το δικό τους λιθαράκι.

-Κι έχει παραχθεί κι ένα σημαντικώτατο προπονητικό know-how, άγνωστο κι αυτό πριν για το πόλο μας.

-Γιατί σε πολλά από τα παιδιά, της πρώτης γενιάς, του '80, τους δόθηκε η ευκαιρία να πάνε στη Γυμναστική Ακαδημία και στα ΤΕΕΦΑ και όχι μόνο, συνδυάζοντας την ανωτέρας βαθμίδας κατάρτιση με την εμπειρική τεχνογνωσία, που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο απέκτησαν στη Βουλιαγμένη. Κι αρκετοί από αυτούς κάνουν και καριέρες τώρα προπονητικές.

-Ένδοξες και σημαντικές επίσης.

-Κι αυτό είναι πηγή για μένα ικανοποίησης, αφού αποτελέσαμε και προπονητικό, εκτός από φυτώριο παικτών, όλα αυτά τα χρόνια. Θέλω να πιστεύω πως ένας προπονητής που θήτευσε στο σχολείο της Βουλιαγμένης πήρε κάτι από 'κει, και θα συμπληρώσει τη δική του για να κάνει τις αντιλήψεις του ακόμα καλύτερες. Επανέρχομαι όμως και σας ξαναλέω πως, αν και τη θεωρώ πολύ παραγωγική εκείνη τη φάση της ζωής μου, ξέρω πως τα πράγματα προχωράνε, εξελίσσονται, κι είμαστε πιά αλλού.

-Επίσης έχει ενδιαφέρον εδώ να πούμε πως ο Γιαννουρής ξεκίνησε σαν προπονητής, όχι του Ν.Ο.Β., αλλά του ...Παναθηναϊκού! Και πριν φτάσει με τη Βουλιαγμένη στο

Κύπελλο Ευρώπης, πέρασε από την Εθνική, τον Εθνικό, τη Μαρσείγ, και πήρε και Κύπελλο Ιταλίας με την Πεσκάρα.

-Προπονητικά ξεκίνησα στη Βουλιαγμένη, εγώ επιμένω. Το '76, '77, δεκαεννιά χρονών, παίκτης της Εθνικής, πήρα τη σκυτάλη από τον Ηλία το Λακουμέντα, κι άρχισα να στήνω τις υποδομές μας. Ο Βαγγέλης ο Ρούπακας ήταν τότε δώδεκα χρονών.

-Μπέμπης.

-Ναι. Ο Διονύσης ο Μαυρωτάς ήταν δεκατριών. Ο Διονύσης ο Δάρρας δεκαπέντε, κι ο Γιώργος ο Μαυρωτάς δεν είχε αρχίσει ακόμα. Επί μία πενταετία πάλευα με την υποδομή. Που το '82, τη χρονιά που πρωτόφυγα για τον Παναθηναϊκό, πήρε το πρωτάθλημα Παίδων. Κι έλειψα μόνο για δύο χρόνια τότε, στη μεγάλη ομάδα του Παναθηναϊκού, που ήταν ήδη στην Πρώτη Εθνική.

-Καλό σημείο να πούμε και για την Ιταλία: ο πρώτος Έλληνας προπονητής, σ' οποιοδήποτε σπορ, που πάει σε μεγάλο ευρωπαϊκό πρωτάθλημα, κι επιτυγχάνει. Μόνο ο Ρούπακας σας συναγωνίζεται σ' αυτό, μια κι έχει πάρει κι αυτός, με τη Μπαρτσελονέτα, Κύπελλο Ισπανίας...

-Τί να πω, Σωτήρη. Εμείς ως Έλληνες την έχουμε και την ξενομανία μας. Περισσότερο μας εντυπωσιάζει όταν ένας δικός μας πάει στο εξωτερικό, παρά όταν επιτυγχάνει πράγματα εντός έδρας. Βέβαια, η χρονιά στην Ιταλία και επιτυχημένη ήταν και γεμάτη από εμπειρίες. Κι εκεί ξεκίνησα δουλειά στις υποδομές, κι άφησα, κατά κάποιον τρόπο, έναν άνθρωπο να συνεχίσει το δύσκολο αυτό έργο. Εννοώ τον Πάολο Μαλάρα, που είναι τώρα στη Νις προπονητής.

-Και κερδίζει τη Μαρσείγ του Στάμενιτς.

-Καλά, εκεί είναι ιδιαίτερα τα πράγματα, μιά και μιλάμε για πολύ ...πολυεθνικές ομάδες, κι ο έχων τα πιά πολλά λεφτά δεν «παίζεται» εύκολα. Αλλά και στη Μασσαλία η εμπειρία και ο τρόπος μου δεν άλλαξαν, κι επωφεληθήκα για να προωθήσω νέα παιδιά από το πρωτάθλημα «ρεζεβόν» που είχανε οι Γάλλοι, και που, ως τότε, κι εμείς ως Μαρσειίγ κατεβάζαμε τους, εκτός ομάδας, μεγάλους πια σε ηλικία παίκτες. Αυτά μεμιάς τους τα κατάργησα. Το ξέρετε πως προσπάθησα παντού στο μοντέλο αυτό. Γι'αυτό και με ζητάγανε, νομίζω, οι ξένοι. Μου λέγανε, «-Θέλουμε να επαναλάβεις και σ'εμάς το μοντέλο της Βουλιαγμένης». Γιατί τους εντυπωσίασε το γεγονός που μιά ομάδα ως τότε άγνωστη, ούτε Ολυμπιακός, ούτε Εθνικός, τα κατάφερε τόσο καλά σε τόσο σύντομο χρονικά διάστημα, και εκ των ενόντων. Γιατί -αυτό το λέω για τους παράγοντες των σωματείων- χωρίς πρόγραμμα τετραετίας, πενταετίας δεν γίνεται.

-Χτίζεις στην άμμο παλάτια με κινήσεις τυχαίες, όπως εδώ γύρω συνηθίζεται. Στην Εθνική ο Γιαννουρής έμεινε λίγο...

-Η Εθνική ήταν μετά τη Γαλλία. Αλλά, κι όσο έμεινα, προσπάθησα να καθιερωθούν τα μηνιαία κάμπινγκ, να περάσουν και να μετρηθούν όσο το δυνατό περισσότερα παιδιά, να θεσπιστούν νέα πρωταθλήματα μικρών κατηγοριών, κι ήρθαμε κι έβδομοι στο Παγκόσμιο, η πρώτη φορά που μπήκαμε με τους Άνδρες στην οκτάδα. Με ομάδα ανανεωμένη εκείνη την εποχή. Για λόγους όμως που όλοι λίγο-πολύ γνωρίζουνε, προτίμησα να αποχωρήσω από την Εθνική και να γυρίσω στη Βουλιαγμένη. Άλλωστε, η πιά παραγωγική δουλειά ενός προπονητή γίνεται στο σωματείο, καθώς κι η καταξίωσή του.

-Εξαρτάται.

-Ναι. Από τον τρόπο που βλέπει ο καθένας μας τη δουλειά του. Εγώ δεν είμαι ο προπονητής που θα καθόμουνα οκτώ μήνες

για να προπονώ τους δύο. Ήμουνά κάθε μέρα στην Ομοσπονδία, παρακολουθούσα πρωταθλήματα και παίκτες από κοντά, είχα πλήρες αρχείο με τις επιδόσεις τους, κι ήξερα ανά πάσα στιγμή την πρόοδο του καθενός. Αλίμονο αν ο προπονητής της Εθνικής περιμένει οκτώ μήνες για να πρωτοδεί τους παίκτες του στην πρώτη προπόνηση το καλοκαίρι.

-Επιστροφή στη Βουλιαγμένη: κορύφωση με Πρωταθλήματα και Κύπελλο Ευρώπης το '97. Μεγάλες στιγμές για όλον τον ελληνικό αθλητισμό! Μια ομάδα από το μηδέν στο άριστα, όλο με παιδιά δικής της παραγωγής, με τον ξένο της εκτός μάχης, μόνο με το Βασίλη το Λαμπάτο από την Πάτρα, έτσι για ...ξεκάρφωμα!

-Μιλάμε για πολύ ιδιαίτερες στιγμές, και για μένα, βέβαια, και για όλους τους συντελεστές της προσπάθειας αυτής. Η συγκυρία μιάς πολύ καλής φουρνιάς παικτών, της διοίκησης του σωματείου, όλων μεταξύ μας η άριστη συνύπαρξη, μας οδήγησε σε μιά αήττητη ευρωπαϊκή πορεία.

-Κάνατε μόνο μιά ισοπαλία στην Ιταλία και αντιμετωπίσατε μάλιστα και ιταλική ομάδα στον τελικό. Κι αυτό έχειτη σημασία του.

-Κι αυτό, και το γεμάτο Ο.Α.Κ.Α. του Τελικού. Μιά πόλη σαν τη Βουλιαγμένη των τριών χιλιάδων κατοίκων έγινε ξαφνικά ...πάμπλουτη σε κόσμο. Έχω μιά πολύ καλή ανάμνηση ομολογώ, και τη συγκρίνω και με τη μετέπειτα, επίσης επιτυχημένη ιστορία του Ολυμπιακού στην Ευρώπη. Κατά βάθος ο κόσμος, που συνήθως είναι από το ποδόσφαιρο οπαδός μιας από τις μεγάλες ομάδες, πάντα τρέφει μιά συμπάθεια σε προσπάθειες σαν της Βουλιαγμένης.

-Είμαστε, σε δεύτερη ανάγνωση, αντι...εξουσιαστές λέτε;

-Ίσως. Κι αυτό το βλέπουμε και σ'άλλα αθλήματα. Στο βόλεϊ, και στο μπάσκετ ακόμα.

-Η απόφαση για το αχανές Ολυμπιακό Κολυμβητήριο ξέρουμε πως ήταν του Γιαννουρή. Οι παίκτες κι οι άνθρωποι του Ν.Ο.Β. στην αρχή είχαν τις αμφιβολίες τους. Πίστευαν πως θα τους έλειπε η στήριξη της κοντινής κερκίδας.

-Μα δεν μπορούσαμε να παίξουμε έναν Τελικό σε κάνα κλουβί μέσα, με το πρόσχημα του τσαμπουκά και του κόσμου. Ο παίκτης μπορεί να επιθυμεί ένα μικρό, ζεστό κολυμβητήριο, αλλά κι ένα στάδιο ολυμπιακό γεμάτο είναι υπόθεση μεγάλη. Αυτή ήταν μιά απόφαση που από την αρχή θέλησα να πάρουμε, γιατί πηγαίναμε για πολλά, όχι για λίγα.

-Τί θά 'λεγε ο Γιάννης ο Γιαννουρής για το ίδιο το πόλο, την υδατοσφαίριση σαν άθλημα; Έχει τίποτα παραπάνω από τα άλλα συγγενή, με μπάλα αθλήματα;

-Δεν είμαι από αυτούς που θά 'λεγα αβασάνιστα κάτι τέτοιο. «Παραπάνω» υπάρχει στο παιχνίδι μέσα, αλλά αυτό είναι μιά τεχνική λεπτομέρεια.

-Το νερό το ίδιο δεν είναι παραπάνω;

-Κι ο άλλος έχει παρκέ, ταρτάν, γκαζόν, πάγο... Όλες οι μορφές αθλητισμού παρόμοια συναισθήματα δημιουργούν και κρύβουν, χαρές, πίκρες, ομάδες πρωταθλητισμού, ομάδες φυτωρίου. Άμα κοιτάξει κανείς το πράγμα, σφαιρικά εκεί μάλλον θα καταλήξει. Το πόλο, αν θέλαμε να πούμε προς ...τιμήν του κάτι, έχει πολύ παλιά ιστορία. Είναι άθλημα πάρα πολλών ετών, γοητευτικό γι'αυτό ...παραπάνω.

-Είναι κι αυτή η δερμάτινη, η αρχαία μπάλα που σώζεται στην κατοχή σας. Την προλάβετε, παίξατε μ'αυτήν;

-Όχι. Δεν την πρόλαβα δυστυχώς. Ήταν ακριβώς πριν τη δεκαετία του '70.

-Να σας πω ένα μυστικό; Εγώ την πρόλαβα!...

-Το πόλο είναι το πρώτο ομαδικό άθλημα των Ολυμπιακών Αγώνων. Παίζεται μες στο νερό βέβαια, κι αυτό του δίνει μιά επιπλέον χροιά, αλλά του δυσκολεύει πολύ τη ροή της ανάπτυξης. Αυτό είναι η μεγαλύτερη αντιξοότητά του, κι όχι οι επαφές και συγκρούσεις των σωμάτων, που θεωρεί ο πολύς ο κόσμος. Ας συμβαίνουν όσα συμβαίνουν εκτός και εντός νερού. Οι φίλαθλοι πιο πολύ από τις σώμα με σώμα μάχες συγκινούνται, αλλά όλα τ'αθλήματα έχουν πάλι τα δικά τους.

-Υπάρχει κι ένα ελάττωμα στο πόλο: η τηλεόραση. Ακόμα δεν έχει καταφέρει να το δείξει ...μυθοποιητικά. Αντίθετα με το μπάσκετ, που στην τηλεόραση θριαμβεύει, ενώ ζωντανό μάλλον υστερεί του πόλο.

-Εδώ παίζουν ρόλο πολλά. Οι περισσότερες κάμερες, τα πολυπληθέστερα επιτελεία, οι πιό ειδικευμένοι σχολιαστές. Αλλά και υποβρύχιες κάμερες πια βλέπουμε, κι αρκετές σοβαρές προσπάθειες γίνονται. Είναι λάθος όμως να επιχειρούμε να συγκρίνουμε ανόμοια, τελικά, πράγματα. Άλλο ένα παιχνίδι ποδοσφαίρου ή μπάσκετ, κι άλλο ένα παιχνίδι πόλο.

-Γιατί;

-Πρώτα-πρώτα, το πόλο δεν είναι σπορ μαζικό, όπως το ποδόσφαιρο. Ούτε καν όπως το μπάσκετ. Αυτά τα αθλήματα, παρόλο που έχουν παρόμοιες αρχές με το πόλο, άμυνα-επίθεση, ζώνη-πρέσσιγκ, δίχτυα-καλάθι, είναι πολύ πιο εύκολα «προσβάσιμα» στον κόσμο. Αρκεί μιά μπάλα στο ξεκίνημα, ένα πεζοδρόμιο, ένα χωράφι, μια μπασκέτα. Ενώ στο πόλο, πρέπει να ξέρεις και κολύμπι, νά υπάρχει και μιά πισίνα

κοντά σου, για να επιδοθείς. Γι' αυτό η ανάπτυξή τους είναι δυσανάλογη. Το πόλο παραμένει πάντα στο δικό του κοινό, στους φανατικούς της πίσίνας πάντα.

-Οι οποίοι από καιρού εις καιρόν τα κάνουνε και Γης Μαδιάμ όλα. Αλλά όποιος «μπερδευτεί» με την πίσίνα, δεν ξεκολλάει εύκολα, είν' η αλήθεια.

-Είναι και πιό «οικογενειακή» υπόθεση το πόλο. Βλέπουμε συχνά από παππού σε πατέρα κι εγγονό μετά να πηγαίνει το πράγμα, αδέρφια επίσης. Αυτή είναι ίσως κι η ομορφιά κι η εσωστρέφειά του. Εγώ δεν νοιώθω άσχημα που δεν μπορεί το πόλο να συγκριθεί με τη μαζικότητα του ποδοσφαίρου ή του μπάσκετ.

-Καλό θά 'τανε πάντως όσο είναι, νά 'ναι και ...καλό. Όχι μες στη μιζέρια ή στην αδικία. Τα «λαμόγια» κι οι ποδοσφαιρικής νοοτροπίας, κακοί παράγοντες να μας είχαν από καιρό αδειάσει τη γωνιά.

-Αυτό πάει μαζί με την κοινωνία, γενικώτερα. Οι άνθρωποι που «τρέχουν» δίπλα στον αθλητισμό έχουν διάφορους, άσχετους συχνά με το άθλημα, λόγους για να το κάνουν, κι εξυπηρετούν συμφέροντα δικά τους συχνά. Και, βέβαια, πίσω από τη δικαιολογία του ερασιτέχνη μπορούν πάρα πολλοί να κρύψουν την ασχετοσύνη ή την ιδιοτέλειά τους. Αυτό δεν σημαίνει πως δεν υπάρχουν και καλοί παράγοντες, που κάνουν σωστά τη δουλειά τους.

-Είναι τραγικό όμως να καταστρέφεται κάτι υγιές από τους «ανάμεσα». Από εκείνους που λιγώτερο τους ανήκει.

-Σωστό ακούγεται αυτό, αλλά η πραγματικότητα αυτή είναι. Κομμάτι και της κοινωνίας και της ζωής είναι κι αυτοί που λέτε.

-Καμιά συμβουλή για ν'απαλλαγούμε από τα ...'Ανθη αυτά του Κακού;

-Νομίζω πως όσο ανεβαίνει το επίπεδο, όλοι σε κάτι βελτιώνονται. Κι ο οπαδός γίνεται λιγώτερο χούλιγκαν, κι παίκτης, κι ο προπονητής ακόμα. Πού θα πάει, θα εξελιχθούν κι οι παράγοντες. Γιατί κι ένας καλός παράγοντας μπορεί με τη στάση του να αναβαθμίσει ένα δοκιμαζόμενο άθλημα.

-Πόσο σας έχει λείψει αυτά τα τέσσερα χρόνια το πόλο, Γιάννη;

-Για νά 'μαι ειλικρινής, μού 'λειψε. Αυτή όμως την αναγκαστική παύση μάλλον τη χρειαζόμουνα, μετά τόσα χρόνια συνεχούς καθημερινότητας και παρουσίας στις πισίνες. Ύστερα, πέρα από το γεγονός της συμμετοχής σε κάτι από μόνο του τόσο σημαντικό, και οι εμπειρίες και οι γνώσεις που αποκομίζει κανείς, κέρδος οπωσδήποτε είναι. Κι η τεχνογνωσία που αποκτιέται είναι εξαιρετικά δυσεύρετη.

-Ανάμεσα στο ...Πεκίνο δηλαδή με πολλά λεφτά και στην Εθνική Ιταλίας με λιγώτερα, τί θα προτιμούσατε;

-Δεν το βάζω έτσι. Γιατί από την πρώτη στιγμή είπα πως, τελειώνοντας τις εδώ υποχρεώσεις μου, θα επέστρεφα στο πόλο. Αρκεί να υπάρξουν πάλι κάποιες υγιείς προϋποθέσεις, εννοείται. Και στόχοι.

-Βέβαια, στο ...εθνικό μας σπορ της καταδίωξης των αρίστων, φτάσαμε στο σημείο να σας ζητάνε οι Ιταλοί για την Εθνική τους, κι οι εδώ μεγαλ...ασχήμονες να σφυρίζουν αδιάφορα.

-Τί ν'απαντήσω εγώ σ'αυτό; Ο Καμπάνια άλλωστε είναι και καλός μου φίλος, και καλός προπονητής, επιτυχημένος ήδη στην Ελλάδα. Το ότι ακούστηκε τ'όνομά μου πρόσφατα για την ανάληψη της θέσης ομοσπονδιακού της Εθνικής Ιταλίας είναι νομίζω τιμητικό, αλλά σημαίνει όσα ακριβώς πράγματα και

...δεν σημαίνει. Ο καθένας κάνει τις επιλογές του. Χωρίς προκαταλήψεις και με το χέρι πάντα στην καρδιά.

-Όχι στη μπάλα;

-Στην καρδιά. Και στο μυαλό του, αν γίνεται.

(Περιοδικό WATERSPORTS, τεύχος 2, Δεκέμβριος 2004).